

sluttes i det ene Thing og sidst i det andet, eller omvendt, saa vil det, da Grundloven byder, at Finantsloven og Tillægsbevillingsloven først skulle behandles i dette Thing, altid blive det andet Thing, som har det i sin Haand og bestemmer Tallet paa Medlemmerne til Fællesudvalget, hvilket under de nuværende Forhold har vist sig at have den Følge, at, uagtet der den Gang inden den nu stedfundne Deling af Partiernes paa Rigsdagen, var et Flertal paa den Side, hvortil jeg hører, og et Mindretal paa den modsatte, kunde det lykkes i Fællesudvalget at skaffe et Flertal for den modsatte Betragtning og et Mindretal paa vor Side. Deri ligger, at vi havde god Grund og Opfordring til uden at ville krænte det andet Things Ligeberettigelse, at herved for vort Vedkommende dette at kunne komme til at stemme over Finantsloven først; thi medens Landstinget ellers altid, naar Taleren er om Fællesudvalg i en Sag, maa kunne faae det afgjørende Botum, har denne ene Lov en Sørfilling fremfor alle andre Love, nemlig den, først at skulle foretages her, hvorfor dens hele Udvikling og Omgang bliver aldeles bestemt fastslaaet. Dette undlader jeg ikke at fremsætte, fordi deri saa ligefrem ligger, at der ikke fra dette Things Side var ment at foretage nogenformelt Krænkelser overfor den ærede Minister, som jo desuden for sent begjærede Ordet. Maa jeg endnu tillade mig en Betragtning: Det være, hvorledes det saa forøvrigt være vil med Hensyn til konstitutionelle Ministers Stilling overfor de forskellige Thing, saa er der dog Noget, hvorom man kan forlange, at et Ministerium, der vil arbejde sammen med Rigsdagen, søger at skaffe sig Kundskab om, nemlig om Sagens indre Ordning, om, hvorfor en Sag bliver sat paa Dagsordenen, og hvilke Skridt der foretages. Naar noget Saadant skee, naar Ministeriet blot vilde sætte sig ind deri, vilde dette Tilfælde, som de ærede Ministere have paaberaabt sig, aldrig kunne være forekommet, thi det vilde da være blevet oplyst for Conseilspresidenten, at det ikke var rettet mod ham, men en indre Foranstaltning, som var nødvendig, fordi Landstinget en halv Time efter skulde foretage den samme Sag, og fordi vi, hvad den ærede Minister ikke kan forhindre os i, holde paa, at dette Thing først skal afstemme over Finantsloven. Dette var Grunden og den eneste Grund, og naar det nu altsaa er oplyst, at man kun i Følge et Feilsyn, en Misforstaaelse, har opfattet dette Skridt, som om man derved vilde krænte Ministeriets Chef, forhindre ham i at fremsætte sin Betragtning, hvorfor man opgav Haabet om, i Følge det Samtykke, Hans Majestæt Kongen havde givet til, at Rigsdagen kunde blive sammen indtil videre udover den 31te Marts endnu at faae en Finantslov vedtagen paa lovlig Maade, opfordrer jeg den ærede Minister til, for saa vidt han ikke vil have, at provisoriske Finantslove skulle blive en Del af vor offentlige Stats-

ret, efter vore tydelige og klare Udtalelser at erklære, at det var en Misforstaaelse, hvorpaa man har bygget det Skridt, som har medført den største Bekymring hos hele det danske Folk. Dette undlader jeg ikke at sige. Følgerne af dette Skridt ligge nu for i den Lov, som vi her skulle stemme over, og jeg har allerede en Gang sagt, at jeg ikke kan stemme for dette Lovforslag, som er en Del af den Lov, der efter min Mening ikke er kommen til Stede paa lovlig Maade. Dette fastholder jeg endnu, men der er under den nuværende Stilling god Grund til, idet man høflig og rolig henvender sig til det ærede Ministerium, at søge at tilbagevise eller fjerne Noget af det, der omgiver dette Skridt, ved nu at komme til Kundskab om, at dets Foretagelse berøede paa en Misforstaaelse.

Berg: Jeg skal fatte mig meget kort, idet jeg kan henholde mig til det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauber). Jeg vil blot sige et Par Ord om Vædringsorslaget til Forandring af Lovens Titel. Det forekommer mig, at det er barnligt — „barnagtigt“ maa jeg ikke sige — at byde Folkethinget at skulle forandre „Finantsaaret fra 1ste April 1877 til 31te Marts 1878“ til „Finantsaaret 1877—78“; det er det Samme, som naar man taler om Lønning for en Maaned, saa at sige, at Lønning for November skulde ikke være det Samme som Lønning fra 1ste til 30te November. Jeg kan ikke beskrive, hvad Nytte saadanne Forslag egentlig skulle gjøre, hvorfor de egentlig skulle til Behandling og Afstemning her i Thinget, eller er det atter for ogsaa paa dette Punkt, idet man giver Virkeligheden, det vil sige Tillægsbevillingen, bort, at søge at redde Skindet, det Skin nemlig, at Loven skulde derved være nærmere knyttet til den sidste Halvdel af Finantsaaret, end hvis denne Titelforandring ikke fandt Sted. Jeg vilde for den ærede Ordførers egen politiske Stillings Skyld have ønsket, at han havde undladt at stille Forslag af den Natur, thi jeg kan ikke minde, at jeg i mit politiske Liv, saa længe jeg har været i Rigsdagen, har set Forslag af saa intetsigende Bestaffenhed fremkomme til Behandling og Drøftelse her i Thinget. Der har altid været en lille Smule enten Feilt eller Rigtigt at forhandle om og stemme for eller imod; men her er det saa fuldstændig ens, enten man gjør det ene eller det andet, at jeg ikke begriber, hvorfor det bringes ind, undtagen som sagt det er af den Grund, jeg før nævnte. At Tillægsbevillingsloven i sit Væsen knytter sig til hele Finantsaaret og ofte i sin Realitet vil være et Tillæg til de ved Provisoriet af Ministeriet selv foranledigede Indtægter og Udgifter, skal jeg ikke nærmere komme ind paa; denne Mening er udtalt af Andre, og jeg fastholder den. Jeg nævner blot dette, da der forhandles om Sagens Enkeltheder i og for sig saavel med Hensyn til Lovens Indhold som dens